

2 Νοεμβρίου 2016

Με συντροφιά την ποίηση

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Οι γλάροι πετούσαν ανέμελοι

πάνω από τη θάλασσα. Πού και πού στέκονταν πάνω στα βράχια και κοιτούσαν το πέλαγος ή προσπαθούσαν να ξετρυπώσουν κανένα καβουράκι. Η Άννα και ο πατέρας της κοιτούσαν σιωπηλοί τη θάλασσα και αφουγκράζονταν τον

- Δεν θέλω να φύγεις, είπε η κοπέλα σπάζοντας τη

σιωπή.

- Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, Αννούλα μου, απάντησε ο πατέρας. Αυτή η δουλειά

στη Γερμανία είναι ό,τι καλύτερο θα μπορούσα να βρω αυτή τη στιγμή. Τα χρειαζόμαστε αυτά τα χρήματα. Και δε θα φύγω και για πάντα. Σε λίγο καιρό πάλι εδώ θα 'μαι, κοντά σε σένα και τη μαμά.

Η Άννα δε μίλησε.

- Σου πήρα ένα δώρο. Είναι ένα βιβλίο με ποιήματα. Όποτε νιώθεις λύπη ή μοναξιά, το βιβλίο αυτό θα σου κρατάει συντροφιά.

Η κοπέλα το πήρε στα χέρια της και χαίδεψε το εξώφυλλο. Ένιωσε λίγο καλύτερα.

- Έλα διάβασε μου κάτι, την παρακάλεσε ο πατέρας της.

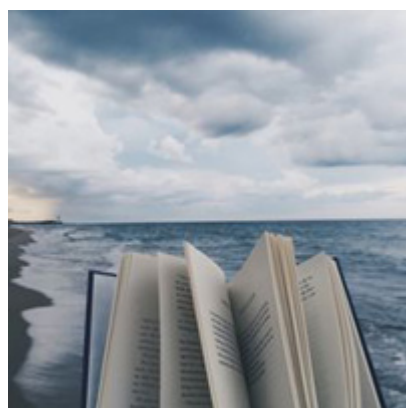
Ένας γλάρος τους πλησίασε και

έκρωξε δυνατά, παρακαλώντας για φαγητό. Ο πατέρας τού πέταξε ένα μπισκότο. Το πουλί το άρπαξε και πέταξε γρήγορα μακριά.

- Θα σου διαβάσω λοιπόν ένα ποίημα που λέγεται «Ο γλάρος», ανακοίνωσε η κοπέλα εμπνευσμένη από το σκηνικό.

**Στο κύμα πάει να κοιμηθεί
δεν έχει τι να φοβηθεί.
Μήνας μπαίνει μήνας βγαίνει,
γλάρος είναι και πηγαίνει**

**Από πόλεμο δεν ξέρει,
ούτε τι θα πει μαχαίρι,
ο Θεός του `δωσε φύκια
και χρωματιστά χαλίκια**

Η Άννα είχε πολύ ωραία φωνή. Πάντα στο σχολείο αυτήν

έβαζαν να απαγγέλει τα κείμενα. Όλο το σχολείο κρεμόταν από τα χείλη της, όταν μιλούσε. Έτσι και τώρα ο πατέρας της είχε μείνει να την κοιτάζει και να την ακούει αποσβολωμένος· κι ένιωθε πολύ περήφανος για την κόρη του.

Πολλές εβδομάδες πέρασαν α

όγιό

της τις μέρες που περνούσαν.

Και

κάθε, μα κάθε βράδυ, άνοιγε το βιβλίο της με τα ποιήματα και χανόταν σ' έναν άλλον κόσμο γεμάτο από ομορφιές της φύσης, γεμάτο θάλασσα, γεμάτο νησιά. Και κάθε πρωί, με το που ξυπνούσε, έτρεχε στο γραμματοκιβώτιο να κοιτάξει μήπως είχε έρθει κάποιο γράμμα από τον πατέρα της. Όμως συνέχεια απογοητευόταν. Καμιά φορά που πετύχαινε τον ταχυδρόμο να μοιράζει γράμματα στη γειτονιά, τον ρωτούσε αν έχει στη σάκα του κάποια κάρτα ή κάποιο δέμα από Γερμανία. Εκείνος όμως έγνεφε αρνητικά. Τότε θυμόταν η Άννα το ποίημα «Ο ταχυδρόμος» από το αγαπημένο της βιβλίο:

**Κάθε πρωί όπου ξυπνώ
τρέχω στην πόρτα και κοιτώ.
Τρίτη, Κυριακή, Δευτέρα
κι άλλη μια χαμένη μέρα,
πάνε κι έρχονται όλη μέρα
τα βαπόρια και τα τρένα.**

**Ταχυδρόμε ανάθεμά σε
μόνο εμένα δε θυμάσαι,
πιάνει ο κόσμος περιστέρια
κι εγώ μένω μ' άδεια χέρια.**

Όμως ο καιρός περνούσε. Πέρασε το καλοκαίρι, ήρθε το φθινόπωρο. Και ο πατέρας ακόμα δούλευε στη Γερμανία. Τα παιδιά στο σχολείο, γεμάτα κέφι και όρεξη· μόνο η Άννα φαινόταν συνέχεια μελαγχολική και στα διαλείμματα έμενε μόνη της μες στην αυλή.

Την επόμενη θα ξημέρωναν

τα γενέθλιά της. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της να διαβάσει ένα ποίημα. Άνοιξε το βιβλίο, αλλά πριν προλάβει ν' αρχίσει το διάβασμα ένας ήχος της τράβηξε την προσοχή. Ήταν ένα τριζόνι. Μα καλά, πώς βρέθηκε το τριζόνι στο μπαλκόνι της στα μέσα του φθινοπώρου; Όμως για κάποιο λόγο, η Άννα δεν ένιωθε τόσο μόνη πια. Καλύτερα αυτό, παρά η απόλυτη ησυχία. Έπιασε ξανά το βιβλίο και βρήκε ένα ποίημα, που το είχε ξαναδιαβάσει, με τον τίτλο «Το τριζόνι»

**Κοιμήθηκα κοιμήθηκα
στου γιασεμιού την ευωδιά,
στην ερημιά του φεγγαριού,
στο κυματάκι του γιαλού.
Οι άνθρωποι μ' αρνήθηκαν,
κανείς δε με σιμώνει
Μόνο μου κάνει συντροφιά
της νύχτας το τριζόνι.**

**Έννοια σου λέει, έννοια σου.
Κι εγώ είμαι εδώ σιμά σου.
Για συντροφιά στην έγνοια σου
και για παρηγοριά σου.**

Τρι και τρι και τρι και τρι

**τι γλυκιά που είν' η ζωή,
τι γλυκιά και τι πικρή,
τρι και τρι και τρι και τρι.**

%koimithika%

Άνοιξε απότομα τα μάτια της. Πόσες ώρες κοιμόταν; Κοίταξε το ημερολόγιο: 2 Νοεμβρίου! Σήμερα ήταν τα γενέθλιά της! Έβαλε γρήγορα τα ρούχα της, για να πάει να ελέγξει το γραμματοκιβώτιο. Σίγουρα ο μπαμπάς θα της είχε στείλει ένα γράμμα ή μια κάρτα σήμερα που είχε γενέθλια! Κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες. Στην πόρτα στεκόταν ο πατέρας.

-Χρόνια πολλά Αννούλα μου! φώναξε και την άρπαξε στην αγκαλιά του.

Η Άννα δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ο πατέρας της ήταν εδώ! Τον αγκάλιασε κι αυτή, σφιχτά, με όλη της τη δύναμη.

- Αχ, δεν πρόλαβα να σου πάρω δώρο! της είπε ο μπαμπάς της.

Η κοπέλα γέλασε και τον κοίταξε στα μάτια. Και ο πατέρας κατάλαβε ότι είχε ήδη κάνει στην αγαπημένη του κόρη το καλύτερο δώρο: είχε γυρίσει σπίτι.

Στις 2 Νοεμβρίου δεν είναι μόνο τα γενέθλια της Άννας αλλά και η

ποιήματα διάβασες παραπάνω. Αυτά είναι που κρατούσαν συντροφιά στην πρωταγωνίστρια του διηγήματος. Πολλά ποιήματά του βραβεύτηκαν και πολλά μελοποιήθηκαν. Οι ποιητικές του συλλογές έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες. Ο Οδυσσέας Ελύτης τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1979.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος